

Протојереј-ставрофор др Милош Весин

## ЈЕДНО ПИСМО ИЗ КРАЈИНЕ<sup>1</sup>

*Драги моји парохијани,  
Мада је у првој половини новембра још рано за празничне поздраве, ја сам већ тада добио прву празничну и новогодишњу честитку. Било је то писмо једног пријатеља из Београда. Писмо, истина, није писано као честитка, али ми је садржај поменутога писма открио једну донекле заборављену димензију честитања - искрену радост даривања, радост која извире из несебичне љубави. Реч је, дакле, о једном наизглед обичном писму које сам прочитао и доживео као најлепшу, мада истовремено и најтужнију честитку коју икада примих. Пожелех зато да, на крају последњег месеца у овој години, и са свима вама поделим ту радост, као и прикривену тугу која извире из писма које следи.*

Пише ми пријатељ о својим рођацима из Крајине, људима који су, као и стотине хиљада других крајинских Срба, услед пира свеколиког неразумевања, нарастајућег непрепознавања Бога у човеку и плиткоумно осиног прекрајања историје, били протерани, морајући да у најкраћем могућем року напусте свој дом, своју улицу, град или село и своју Крајину. „Великодушно” су обавештени да имају свега 24 часа да се спакују и једном заувек оду.

Рођаци мога пријатеља, породица о којој је овде реч, живела је у двособном стану једнога града у Српској Крајини. Чувши колико им је још времена преостало, договорили се да свако од њих петоро (отац, мајка, деда и два сина) понесу само онолико најнеопходнијих личних ствари колико може да стане у једну омању путну торбу. Њих петоро, плус пет путних торби, и породични југо ће, уз резервну канту бензина, већ бити препун. И док су се одрасли премишљали шта све да понесу, дотле се у дечијој соби дешавало нешто несвакидашње. То нешто је, када сам прочитао писмо, прерасло у честитку, али истовремено и у извор наде.

Два брата су у општој породичној пометњи, мимо свих очекивања, почела да спремају своју

собу! Све књиге су поређали тамо где им је и место, као и преостале играчке из оних млађих дана. А онда све редом: касете са касетама, плоче са плочама, фото албуме са фото-албумима. Немарно разбацане мајице, цемпере и фармерке су уредно сложили у орман, баш где им је и место. Чак су пажљиво и усисали собу, а онда, уз све то, и обрисали прашину. Када је спремање собе завршено, један брат је сео испред компјутера, док му је други диктирао. Из штампача се прво промолио кратак текст одштампан крупним словима, а онда и мало дужи текст, штампан ситнијим слогом. Лист хартије са крупним словима су одмах залепили, са спољашње стране, на врата своје, тзв. дечије, собе, а дужи текст (писмо) пажљиво су, на све четири ивице, залепили са унутрашње стране собних врата. На улазу у ту дечију собу је, од тада, крупним црним словима писало: **НЕЗАВИСНА ДРЖАВА - ИЗГУБЉЕНА МЛАДОСТ! ДОБРО ДОШЛИ!** А ево и садржаја писма са унутрашње стране собних врата:

*Нама так драги дечаче, и/или девојчице! Желимо Ти, или - желимо вам, заиста искрену добродошлицу у престоној дворани нашег детињства, коју данас назвасмо НЕЗАВИСНА ДРЖАВА – ИЗГУБЉЕНА*

<sup>1</sup> Децембар 1995.



МЛАДОСТ! Желимо да знаш (да знате) зашто смо све иза себе оставили у највећем могућем реду. Ово је, ипак, било наше **царство!** У овој соби су се љуљале наше импровизоване, али нама најдраже, колевке. Из ове собе смо прво кренули у забавиште, па онда у основну, а потом и у средњу школу. Ови зидови који те (који вас) окружују, пуни су наших детињих и дечачких исповести. Ослушни (ослушните), па ћеш (па ћете) чути радосни смех једног ипак лепог детињства помешан, истина, и са многим уздасима. На једном од ова четири зида налазила се и наша породична икона, за коју није било места у дневној соби. Ако пажљиво погледаш (погледате), ту су, хронолошким редом, поређани сви хитови. И страни и наши. Од 1980. па све до 1992. После нам више није било до хишова, а и како бисмо их ређали? Који су **страни**, а који **наши**? Ту су и књиге. Исто тако у реду сложене. Прво школска лектира, а онда наш избор. Посебно пази (пазите) на „Малог Принца“, два латинична и једно ћирилично издање. Пази (пазите), молимо те (молимо вас), на онај кревет испод прозора. То је кревет зван „депресија“, јер је на њему често седео, лешкарио и своју философију

испредао наш деда. Озбиљно говоримо. Тај кревет мора да је пун негативне енергије и зато - даље од њега! Жао нам је што нисмо успели да га склонимо. Да смо имали барем још 24 часа, урадили бисмо и то. Дакле, кревет „депресија“ избегавајте, али нека ти (нека вам) обиље радости пружи наш компјутер. Наши? Твој? Ваши? Заиста, чији је? Ја, који ово куцам, мислим да је Орвелов, али није важно. Комијутер је, у сваком случају, сила! Програми у њему су стварно супер. Чуда ствара овај компјутер. Осим једног! Не може да обрише сузу! Али је зато све остало у њему прва класа. Дај Боже само да буде струје. Али сада нема разлога да теби (вама) не буде. Ми који се данас опраштамо од ове собе – ма планета је ово, а не соба желимо да ти (да вам), на крају, пренесемо још једну поруку. Ону најважнију! Не знамо колико ће вас бити, ни одакле ћете доћи. То није ни важно! Не знамо ни које ћете нације и вере бити. Тек нам то данас није битно! Важно је једино да ову нашу поруку примите **оном истом искреношћу којом је и писана!** Хеј, ми те (ми вас) **не мрзимо!** Ми још увек верујемо у **мир и ред!** Ма ниси ти крив (крива), нисте ви криви, за све ово! Можда су и тебе (или вас)



натерали да напустиш (напустите) неку теби (вама) драгу собу и ми само желимо да ти (да вам), овим редом, складом и чистоћом у нашој соби, долазак у нову средину учинимо што безболнијим и што пријатнијим. Да су нама деци, добро сад – нама пубертетлијама – дали барем један дан да уредимо свет око нас, ми бисмо га (зар не?) уредили према свету у нашим душама **и свако би данас остао у својој соби!** Пријатан ти (пријатан вам) боравак и уживај (уживајте)! А ево и једне, само једне, молбе: када се сместиш (сместите), па још и ако верујете да негде неког Бога ипак има (барем у срцу, а ту баш и треба да Му је престо), сетите се и нас двојице. Бар понекад. Ко зна куда сада крећемо и каква ли нас добродошлица тамо-негде чека? Искрено и без имало љутње Твоји (Ваши) - Г. и Б.

Треба ли овоме писму било какав коментар? Да могу, штампало бих га на свим језицима света

и послао деци на све четири стране<sup>2</sup>. Да се види и чује да је **Љубав, упркос свему, ипак јача од мржње!** Да се зна да још има тешко рањених дечијих срца у којима царује **Бог, Бог који је Љубав!** Да се пренесе важна порука о томе да **радост несребничног давања има крила којима још како може да полети изнад, далеко изнад, отимања и безумног уништавања!**

Ако вам се долазећих празничних дана, драги моји парохијани, учини да сте добили честитку или две, мање него што сте послали, или ако будете ускраћени за поклон који сте очекивали, а ви тада поново прочитајте ово писмо и нека вам оно буде честитка, јер писмо **Г. и Б. то заиста и јесте: честитка љубави из незлобивог и чистог срца.**

Искрено,

Ваш свештеник

2 Током децембра 1995. и јануара и фебруара 1996. ово пастирско писмо је некако дошло и до мени непознатих људи у неколико западноевропских земаља, и оно је убрзо после тога било преведено и објављено у римокатоличким, старокатоличким, лутеранским и евангелистичким црквеним публикацијама у Холандији, Шведској, Данској, Аустрији, Швајцарској, Италији и Шпанији.